

novanjska hiša. Vas je obsegala štiri številke in poslopja so bila lesena ter s slamo krita. Nekemu fantu je zgorelo 7000 din prihrankov, Ogenj so najbrž zanetili otroci. — V Sodražici na Kranjskem je pogorela zadnji petek 40.000 Din vredna hiša posestniku Ivanu Veselu. — Kozolec in škedenj, ki sta bila polna poljskih pridelkov, je uničil ogenj gospodarju Francu Jakliču v vasi Dolenje Ložine na Kočevskem. Ogenj je bajne zanetila slaboumna deklica.

Razne novice.

»Kmeti list« sramoti kmete. V zadnji številki smo zabeležili sramotenje slovenskih kmečkih fantov in mož, ki sta ga zagrešila JNSarska »Nova doba« v Celju in fašistični »Pohod« v Ljubljani. Tem sramotilcem kmečkih fantov in mož se je tudi pridružil »Kmeti list«, ki v svoji številki 14. julija ponatiskuje članek »Nove dobe« (vzet iz »Pohoda«), v katerem se slovenski kmečki možje in fantje, zbrani na celjskem taboru, označujejo kot »neka posebna pasma slovenskega naroda«, kot »redka pasma Slovencev«. Slovenski kmetje in kmečki fantje, dobro pomnite, kaj ste pred očmi »Kmetiskega lista«! »Pasma« ste, »neka posebna pasma«, »neka redka pasma«! — S tem sramotanjem »Kmeti list« dokazuje, da je do zadnjega vlakenca svojega bistva protikmečki, samo JNSarski list. Liberalna gospoda izrablja ta list, da bi pod kmečko krinko razširjala lažnivo svobodomiselnost ter opravlja mesarski posel ubijanja verske dejavnosti in verskega življenja.

Kmetov ne damo sramotiti! Celjska JNSarska »Nova doba« je ponatislila članek fašističnega »Pohoda«, ki imenuje slovenske kmečke može in fante »neko posebno pasmo slovenskega naroda«, »redko pasmo Slovencev«. Ker je naš list to drzno in podlo sramotenje naših kmečkih mož in fantov primerno ožigosal, se »Nova doba« nad tem razburja kot nad »klerikalno nedostojnostjo«. Mar je to jene-

sarsko-dostojno slovenskega katoliškega kmeta zmerjati kot neko »pasma«?! Če misli JNSarska gospoda, da sme vsak liberalni gospodič z viška svoje laži-nacionalne nadutosti prezirno gledati na slovenskega kmečkega moža in fanta ter ga v javnosti poniževati, se jako moti. Za vsak tak primer boste dobili pošteno požeh! Za to vam jamčimo.

Volilcem se pokažite! V beogradskem parlamentu je glasoval proti konkordatu (pogodbi rimskega papeža z našo državo) tudi narodni poslanec za okraj Maribor levi breg dr. Ivan Jančič. Ker je poslanec za svoje delo odgovoren volilcem, ga volilci pozivamo, da pride med nas ter nam obrazloži, zakaj je glasoval proti konkordatu. Volilci g. poslancu sploh ne poznamo. Radi bi spoznali njegov telesni in duševni lik. Zato, g. poslanec, na shode med ljudstvo!

Obisk čehoslovaških bogoslovcev. Iz Čehoslovaške se je pripeljalo v Maribor dne 14. julija zvečer 18 bogoslovcev. Na mariborskem kolodvoru jih je pozdravilo zastopstvo Čehoslovaške lige, češkega kluba in pa Slomšekova družina. Gostje so po izrečenih pozdravih zapeli našo in čehoslovaško državno himno, nakar so se podali v mariborsko bogoslovje, kjer so prenočili. Dne 15. julija so napravili v družbi mariborskih tovarišev z avtobusom izlet v Rogaško Slatino in k Sv. Roku nad Šmarjem, kjer so bili gostje g. monsignora J. Vrežeta. Dne 16. julija so prisostvovali sv. maši na Slomškovem grobu v Mariboru in so odpotovali z najboljšimi vtisi iz Maribora v Ljubljano.

Bogati proletarci. Marksistični voditelji so delavcem dali priimek »proletarci«, ker nimajo ne posesti ne premoženja, marveč samo otroke. Vodje teh proletarcev pa nimajo dosti otrok, imajo pa ogromna premoženja. Francoski mladinski list »A la page« prinaša zanimive podatke o prvakah francoskega marksizma. Tako si je n. pr. glavni tajnik francoske komunistične stranke Moric Thorez nedavno kupil avtomobil za 100.000 frankov. Koliko stoti-

sočev ima ta proletarec shranjenih doma? Drugi marksistični prvak, voditelj strokovnih organizacij Leon Jouhaux je v eni noči pri igri izgubil 500.000 frankov. Zaigral je kajpada proletarski denar, denar delavcev, ki s svojim znojem in s svojimi žulji vzdržujejo svojo delavsko organizacijo in njene voditelje. Tretji in najvišji med marksisti pa je bivši ministrski predsednik Leon Blum, po rodu žid. Ta socialistični voditelj je milijonar. Nedavno si je kupil za nekaj milijonov frankov razkošno vilo v bližini mesta Lausanne v Švici. Kakor vidimo iz navedenega, je prvaštvo med komunisti in socialisti jako dobičkonosen posel.

Največjega španskega krvnika doletela zaslužena kazen. V Sevilli na Španskem je bil 14. julija obešen Garcia Atadel, ki ima kot voditelj rdečkarjev in organizator rdeče tajne policije v začetku državljanske vojne na vesti neštivilne umore. Atadelova tajna policija je ob njenem pojavu morila vse povprek. Atadel je priredil v Madridu posebno klet, v kateri je z nezaljšano surovostjo mučil svoje žrtve, med katerimi je bilo mnogo žensk ter otrok. Ko je postal položaj Madrida dvom-

Kako daleč so že na Francoskem

Francija ima eno zastavo, francosko tribarvniko in eno samo narodno himno, marsejeso. — Tako je izjavil Leon Blum na interpelaciji nekakega senatorja, kako to, da ponekod v Franciji že pri uradnih slovesnostih dovoljujejo izobešati sovjetsko zastavo in igrati internacionalo tik za francosko državno himno.

Železnica na navadni cesti

Železniška družba v Kanadi je predala te dni prometu vozove, kateri lahko zapustijo železniški tir in nadaljujejo vožnjo po navadni cesti. V vsak tak vagon gre 28 ljudi, ki lahko dosežejo postajo, katere niso bile doslej spojene z

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

28

Odkar je bil Anza zadnjič pri nji, je bila Cenca nemirnejša kot kdajkoli. Iz tega in onega je sklepala, da se imata jagar in Veronika rada. Ta misel jo je navdajala s strahom. Vedno zopet je govorila o njem in je pri tem opazovala, ali se bo Veronika kako izdala. Pa se ni.

Nekoč je Cenca vprašala:

»Kdaj pride Anza spet? Ali ni nič rekel?«

»Ne,« je odgovorilo dekle, ne da bi kaj sumilo, »rekel ni, toda prihodnji teden pride gotovo.«

Zdaj je Cenca vedela dovolj. Mlada dva imata svoje domenke.

Za čuda nemirna je bila ta večer in ponoči jo je tako hudo prijelo, da se je dekle balo, zdaj pa zdaj bo izdihnila.

Tu ni bilo več kaj odlagati. Zjutraj je dejala Veronika proseče:

»Mati, ali smem k patru Valerijanu? Da ga poprosim, naj pride kdaj sem na vas gledat.«

»Ne, ne — danes ne!« se je branila bolnica. »Kajne, ti misliš, naj se spovem? Danes sem pre-slaba.«

»Pater vam bo pomagal. Bo laže, kakor si mi-

slite. Biti tako mora — bolje prezgodaj, kakor prepozno!«

»Ah, razumem. Ti misliš, da bi moglo biti prepozno. Ali se ti res že zdim tako na kraju?«

»Nihče ne ve, kdaj mu je kraj.«

»Torej se mi res že bliža... Tedaj ti moram povedati, kar sem doslej skrivala... s seboj v grob tega ne smem vzeti... Tebi povem to.«

»Meni?« se je razburila Veronika.

»Da, tebi. Preden to komu drugemu povem, čuj to ti! Ti mi moraš pomagati. Čakaj, da malo pomislim!«

Veronika je šla v kuhinjo. Kmalu se je vrnila, sedla je k postelji in rekla po svoje trdno in odločno:

»Tako, mati, zdaj pa! Zaupajte mi in korajžni bodite!«

Žena si je globoko oddahnila, potem pa je začela dekletu pripovedovati: vse, kar je že zadnjič povedala bratu Gašparju, čigav da je Anza in kdo je njegova mati.

Ko je končala, je menila Veronika:

»Mati, jaz pa sem mislila, da mi boste kaj hujšega povedali. To pač lahko brez vseh skrbi zaupate spovedniku.«

»Veronika, Veronika, imam še nekaj hujšega,« je zastokala bolnica, »nekaj mnogo, mnogo hujšega. Pa ne morem povedati.«